

нина и може би сж изпитвали сжщото възторжено чувство, каквото изпитвамъ и азъ въ тая минута.

Гледамъ къмъ езерото и не изпускамъ да обгаля съ погледъ и развалинитъ. Малко по малко крепостъта става поздрава, по-силна, нова, руинитъ изчезватъ и на кулата се показва старъ бѣлобродъ воинъ съ желъзенъ шлемъ, желъзна ризница и съ копие въ ржка, о което се оглежда блѣстящиятъ образъ на слънцето. Загриженъ и съсрѣдоточень, той

е вперилъ погледъ въ планичитъ тъй упорито, като че иска да прозре отвждъ тѣхъ. На лицето му е изписана голѣма тревога. Изведнажъ той вижда, че по стръмнината тича жена съ разрошени коси и изкривено отъ ужасъ лице. Какво ли е станало? Стариятъ бранникъ побледнѣва.

Е, какво още да кажемъ? Да, за да дадемъ приближителна картина на личния животъ на Самуила, струва ми се, че тя нѣма да бжде вѣрна и пълна, ако липсватъ тревогата и ужаса. Силенъ, но злощастень царь. Царство безъ честито царуване. Тревогата го е следвала на всѣка крачка. Следъ като доживѣлъ да види своитъ ослѣпени войници, дигналъ очи и попиталъ Бога:

— Господи, защо и най-последниятъ робъ е пощастливъ отъ мене?

Тогава Богъ не му отгорилъ, но днесъ историята сама отговаря вмѣсто Бога:

— Твоеото нещастие, човѣче, бѣше нужно, за да знае България, кои ѝ сж днесъ враговетъ!

Времена, времена!

Азъ се откъснахъ отъ тѣзи скжпи видения и поехъ пжтя по стръмнината надолу. Задъ менъ се чуваха нечий бързи стжпки. Не бѣха ли това миговетъ, които времето нижеше, за да продължи градежа на историята?

Добри Немировъ